

Guds avbild

”Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne; till man och kvinna skapade han dem.”
1 Mosebok 1:27

Filosoferna säger oss att människan, såsom hon existerar idag, är långt mer briljant och avancerad än hon någonsin tidigare varit i historien. Deras påstående är att evolutionen har fört oss till denna punkt. Påståendet att varje generation är mycket klokare än den föregående har uppstått därför att forskare genom sina beräkningar har fastställt att människan har funnits på jorden i miljontals år och förbättrats med varje generation. Eftersom varje generation har blivit mer avancerad drar de slutsatsen att människan nu har nått en mycket hög nivå. Är denna filosofi korrekt?

Hur glada är vi inte över att universums store Skapare har försett oss med en informationskälla från vilken vi kan upptäcka vad som är sanning och vad som bara är filosofi. Han har bjudit in oss och sagt: ”Låt oss gå in i Herrens hus”, och genom att träda in i hans kunskapens hus kommer vi att finna Guds eget vittnesbörd om människan. Psalm 122:1

Vi lär oss från denna källa, Bibeln, att människan är ”av jorden” och att Gud formade henne av ”jordens stoff”. (1 Korintierbrevet 15:47; 1 Mosebok 2:7). Genom att blåsa in, eller ingjuta i honom, ”livets andedräkt ... blev människan en levande själ.” I denna kortfattade beskrivning av människans

skapelse finns inte ens en antydning om att en livsform skulle ha utvecklats ur en annan, eller att en mindre komplex art skulle ha blivit ett mer komplext väsen. Gud skapade varje art som en separat och distinkt livsform, som vi läser i första kapitlet i Första Moseboken. Efter varje steg som togs för att förbereda jorden för att kunna hysa liv, och efter varje separat skapelse av växter, fiskar, fåglar och jorddjur, förklarade Gud att "det var gott". Första Moseboken 1:10, 21, 25, 31

I Första Mosebok 1:26,27 läser vi att "Gud sade: Låt oss göra människan till vår avbild, till vår likhet." Vi märker i Guds uttalande att han antydde en pluralistisk tanke: "Låt dem ha herravälde över fiskarna i havet, över fåglarna i luften, över boskapen, ... och över alla kräldjur som krälar på jorden." Av denna förklaring framgår det tydligt att när Gud skapade människan till sin avbild, "han skapade dem till man och kvinna", menade han att både Adam och Eva skulle vara ganska lika honom själv på olika sätt.

Orden "avbild" och "likhet" betyder på hebreiska likhet eller förebild. Människan skapades för att vara en förebild för Gud. Hur var den fullkomliga människan, Adam, en förebild för Gud? Det var säkerligen inte vad gäller hans kropp. Vår Skapare är ett långt överlägset väsen – ett andeväsen – och människan är bara en köttslig varelse, av jorden. Men vår Skapare skapade människan som en återspeglning av sin avbild i vissa avseenden. Delvis låg denna likhet, eller avbild, i människans förmåga att resonera, att minnas, att uppfatta såväl abstrakta som enkla idéer, att fälla moraliska omdömen och att besitta intellektuella och estetiska egenskaper.

Den fullkomliga människan, Adam, fick en gudalik samvetsförmåga, som gjorde det möjligt för honom att skilja mellan rätt och fel. Han fick fri vilja så att han kunde utöva sin valfrihet fullt ut. Om så inte vore fallet skulle mänskligheten vara rena maskiner, och våra handlingar skulle styras av någon annan. Men så är inte fallet. Om så vore fallet skulle det inte finnas någon utövning av förmågor eller talanger, och ingen möjlighet att utveckla individuella karaktärer. Denna valfrihet kan naturligtvis vara bra eller dålig, beroende på hur den utnyttjas.

Adam valde synden

Adam, den härliga, först skapade människan, var utrustad med alla fysiska och andliga välsignelser. Hela hans omgivning hade förberetts för att upprätthålla hans välbefinnande. Skaparen gav Adam mycket tydliga instruktioner om att han skulle leva om han lydde Guds rättfärdiga lag, men att han skulle dö om han inte lydde Guds rättvisa bud (1 Mosebok 2:15–17). Skaparens instruktioner var mycket enkla. Ansvaret för Adams värdighet att leva för evigt i Edens paradiset berodde på hans egen valfrihet. Tyvärr leddes han till att välja synd genom olydnad. Som ett resultat av hans fall från fullkomligheten föddes hela den mänskliga ras som Adam och Eva avlade i synd och under dödsstraffet genom arv. Psaltaren 51:5; Romarbrevet 5:12

Syndens och dödens herravälde har fortsatt och kommer att fortsätta tills Guds syfte med att tillåta det har uppfyllts och den bestämda tiden för dess slut har kommit. I sin kärlek sände Gud en förlossare, en frälsare, nämligen sin egen älskade Son, Jesus Kristus, som skulle "smaka döden" för varje människa. (Hebreerbrevet 2:9). Denna åtgärd för

människans frälsning från hennes rättfärdiga döds dom var en "gåva" av fri nåd. Romarbrevet 5:15-18

Som en följd av våra första föräldrars fall i synd, och under de många århundraden som gått sedan dess, har de egenskaper som från början utmärkte människan som skapad till sin Skapares avbild endast i någon märkbar grad återfunnits hos en relativt liten del av hela människosläktet. Vissa ädla varelser har visserligen försökt att odla sådana nådegåvor från Guds majestätiska karaktär, medan andra endast har klätt sig i en fasad av gudalighet. Denna fasad kan resultera i ett behagligt yttre uppträdande, men det finns kanske mycket lite av den äkta renhet i karaktären, med vilken Gud skapade våra första föräldrar, i deras hjärtan.

Eftersom Gud inte kan verka med dem som saknar de sanna egenskaperna, har han flitigt sökt upp dem inom den mänskliga familjen som har visat barmhärtighet och kärlek från djupet av sitt väsen. Dessa har han gynnat genom tiderna för att fullborda sin plan. Låt oss betrakta en av dessa utvalda, som under en stor del av sitt liv visade några av dessa finare egenskaper. Det var Davids son, Salomo.

Lärdomar från Salomo

Salomos valfrihet under senare år ledde till att han blev offer för sina många hustrurs krav, och som ett resultat misshagade han Gud mycket. Ändå var han i sin ungdom högt gynnad av Gud. Salomo tycktes ha ärvt från sin far egenskaperna omtänksamhet, förmågan att regera och uppskattning för Herrens godhet, vilket David tidigare hade lärt sig vid den helige profeten Natans fötter.

När David blev gammal och för svag för att regera, tog hans son Salomo, vid den unga åldern av tjugo år, på sig det tunga ansvaret att regera Israel. Vi kan väl förstå den bön som David uttalade för sin kära sons räkning. De som är fäder med söner kan lätt förstå Davids omsorg om Salomo. Vi delar samma känsla gentemot våra söner, att de må finna nåd inför Guds ögon och att de må vandra uppriktigt med honom.

I 1 Krönikeboken 28:9–10 finns de ord som David talade till sin son nedtecknade: "Och du, min son Salomo, erkänn din fars Gud och tjäna honom med helhjärtad hängivenhet och med villig sinne, ty Herren prövar varje hjärta och förstår varje önskan och varje tanke. Om du söker honom, skall du finna honom; men om du överger honom, skall han förkasta dig för alltid. Tänk nu på detta, ty Herren har utvalt dig att bygga ett hus som helgedom. Var stark och utför arbetet."

Herren hade utvalt Salomo för att bygga ett heligt tempel, vilket hade varit Davids livslånga dröm. Med hjälp och råd från Guds trogne profet Natan, och med Guds välvilja, tog Salomo snabbt till sig andan i sin fars plan för att bygga templet. Han visste att Israels välfärd vilade på deras trohet mot Guds lag och deras tillbedjan av Jehova.

Salomo ber om visdom

I sin stora kärlek till Gud offrade Salomo tusen brännoffer i Gibeon. Han ville så gärna behaga Gud att han förberedde detta stora offer till sin Skapare. Medan han var i Gibeon hade den nye unge kungen en dröm där Herren uppenbarade sig för honom. (1 Kungaboken 3:5). Gud sade till Salomo: "Be om vad

du vill att jag ska ge dig”, och Salomos svar var vackert – ett svar som bara kunde komma från ett kärleksfullt hjärta. Salomo sade: ”Jag är bara ett litet barn; jag vet inte hur jag ska fullgöra mina plikter. ... Ge din tjänare ett förståndigt hjärta att döma ditt folk, så att jag kan skilja mellan gott och ont; ty vem kan döma detta ditt stora folk?” 1 Kungaboken 3:7-9

Gud uppskattade det uppriktiga uttrycket från Salomos hjärta. Han besvarade hans bön på ett underbart sätt och gav Salomo ett ”klokt och förståndigt hjärta”. Ingen bland de ofullkomliga människorna har sedan dess visat sig ha en sådan förmåga att döma så klokt som Salomo (1 Kungaboken 3:10, 12). På grund av hans osjälviska begäran lovade Gud också: ”Jag har också gett dig det du inte har bett om, både rikedom och ära, så att det inte kommer att finnas någon bland kungarna som liknar dig under alla dina dagar. Och om du vandrar på mina vägar och håller mina stadgar och mina bud, såsom din far David vandrade, då skall jag förlänga dina dagar.” 1 Kungaboken 3:13, 14

När Salomo vaknade ur sin dröm glädde han sig över insikten att han hade behagat Gud med sin begäran. Han kom till Jerusalem och offrade fredsoffer och brännoffer framför förbundsarken. (1 Kungaboken 3:15). Kort därefter påbörjade han det stora arbetet med att bygga Israels tempel, enligt Herrens instruktioner.

Att bygga templet

Vi minns hur alla stenar och timmer till templet förbereddes, formades och märktes för sina platser, och först när de var färdiga fördes de till byggplatsen. Varje del passade perfekt, och alla delar passade

ihop utan ljud av hammare, yxa eller järnverktyg. (1 Kungaboken 6:7). Även om varje del av detta stora tempel hade förberetts på olika platser, behövde ingenting ändras när de fördes till den plats som var avsedd för uppförandet.

Vilken läxa detta är för den kristne! Vi får inte för ett ögonblick tro att vi kan fördriva tiden slarvigt, och att när vi kommer till livets slut, plötsligt, mirakulöst, kommer vi att vara redo för vår plats i det kungliga templet. Detta är tiden för förberedelse. Vi måste formas, mejslas, poleras och numreras nu för den speciella plats som Herren har i åtanke för oss i sitt andliga tempel.

Vi inser att Salomos tempel var en bild av en större byggnad. "Ni är den levande Gudens tempel", sade Paulus (2 Kor 6:16). Tiden för att formas och tiden för att arbeta med förberedelsen av Guds andliga tempel är nu. (1 Korintierbrevet 3:9; Efesierbrevet 2:10; Filipperbrevet 1:6; 2:12,13). När alla delar, eller medlemmar, har gjorts redo under sina kristna liv – förberedda mitt i denna "förvrängda och förvända" värld – kommer de att passa in på sin rätta plats i det symboliska himmelska templet. Filipperbrevet 2:15

Det var mycket glädjefyllda firanden i samband med invigningen av Salomos tempel. (1 Kungaboken 8:65, 66). Det kommer att bli stor glädje i himlen och på jorden när Kristus, Guds andliga tempel, är fullbordat, sammansatt, och när Guds härlighet träder in i det. Hela jorden kommer att dra nytta av fullbordandet av det templet och bli välsignad, precis som det naturliga Israel nådde höjdpunkten av sitt välstånd under Salomos regeringstid. Efesierbrevet 2:19–22; Uppenbarelseboken 3:12; 21:22–26

Vår tid

När vi nu lämnar den vise kungen Salomo vid denna punkt i hans liv, återvänder vi till en betraktelse av vår egen tid. Vi ser att den himmelske Faderns inbjudan fortfarande riktas till dem i vilka han finner en del av människans ursprungliga likhet med honom själv. De som besitter de ursprungliga egenskaperna av kärlek och lydnad mot Gud svarar på en ännu större inbjudan och tjänst än den som gällde för Salomo eller andra ädla gestalter från forna tider. Det faktum att vi fortfarande ser vissa som ägnar sina liv åt Gud i helgelse till honom, för att följa i hans enfödde Sons fotspår, är ett bevis för oss på att detta kallande verk och den därmed förbundna slipningen, mejslingen och formningen fortfarande pågår. Vi inser att detta verkligen är metoden för att genomföra den frälsningsplan som den himmelske Fadern föreslog för länge sedan. Vi vet vidare att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, dem som han har kallat enligt sitt syfte: "De som han på förhand kände till, dem har han också på förhand bestämt att de ska bli likformiga med hans Sons avbild, så att han kan bli den förstfödde bland många bröder." Romarbrevet 8:28,29

Denna skriftställe informerar oss om att en förutbestämd grupp – kyrkan – måste vara avbildningar, avspeglingar, av Guds Son, som också är en avbildning och avspegling av Fadern. Som kristna kan ingen av oss i detta liv bli fullkomliga som Jesus var, hur hårt och länge vi än försöker. Vi kan inte heller ta denna ära på oss själva genom vårt eget val. Om vi har blivit inbjudna att följa i Jesu

fotspår, har denna ära givits oss av Gud. 1 Tessalonikerbrevet 2:12; Hebreerbrevet 5:4

Detta kastar ljus över saken, för när vi ser på våra medkristna och inser att de har fått samma inbjudan som vi, kommer vi att värdesätta deras gemenskap därefter. Vi har accepterat Faderns inbjudan med tacksamma hjärtan – hans nådiga gåva i form av Jesu offer som gör det möjligt för oss att ingå i detta förhållande. Genom att göra detta, och genom att klä oss i vår Frälsares rättfärdighet för att täcka våra brister, vilket gör oss godtagbara för Gud genom förtjänsten av Jesu lösenoffer, helgar vi gärna allt vi har för att börja göra det som är behagligt för vår himmelske Fader, även om det kostar oss mycket. Jesaja 61:10; Romarbrevet 12:1; Efesierbrevet 1:5–7

Innan vi tar detta viktiga steg måste vi i bön ha övervägt vad det innebär att följa i Jesu fotspår och att bli en avbild av honom. Vår kärlek måste vara riktad mot det som är ovan. (Kolosserbrevet 3:2). Den nya viljan, det nya sinnet, måste utveckla Andens frukter och nådegåvor. För att bli en avbild av Jesus måste man alltid sträva efter att utveckla och visa dessa karaktärsdrag. (Galaterbrevet 5:22,23; 2 Petrusbrevet 1:5-7). Alla känslor som är behagliga för Gud och i harmoni med Herrens Ande måste eftersträvas, även om detta kommer att ta en livstid av utveckling under den himmelske Faderns formande inflytande.

Man måste inte bara visa kärlek till Herren, sanningen och bröderna, utan det måste också finnas en kärleksfull, medkännande omtanke om världen. För att likna Herren Jesus måste vi ha en djup omtanke om den suckande skapelsen – till och

med om våra fiender, de som behandlar oss med förakt. Matteus 22:37–39; Johannes 13:34, 35; Lukas 6:27,28

Hjärtats lydnad

I Ordspråksboken 4:23 står det: "Bevara ditt hjärta med all flit, ty därifrån kommer livets källor." När det gäller dem som följer i Jesu fotspår kommer vår rätt att vara en del av Guds andliga tempel att avgöras av hur vi utvecklar våra hjärtan nu. Vi har denna "skatt i lerkärl", och världens bördor och våra köttsliga svagheter kommer att försöka dra oss bort från vårt mål. (2 Korintierbrevet 4:7). Men precis som med fader Adam, kung Salomo och till och med vår Herre Jesus har även vi fri vilja när det gäller att bestämma vem vi ska underkasta vårt hjärta. Vi har inte tvingats att tjäna Herren, Sanningen eller bröderna. Det är vårt fria val. Med blicken fäst på Jesus kan vi bli som han. Vår önskan att vandra den väg som Jesus vandrade är en högtflygande önskan. Vårt mål är att fylla den plats i templet som Fadern så nådigt har bjudit in oss till, och den kan endast nås genom att vi blir likformiga med hans älskade Sons avbild. Romarbrevet 8:29; 2 Korintierbrevet 3:18

Kanske har vi undrat hur det kommer att kännas, om vi är trogna, att återuppstå som andevarelser, när vi välsignas med det underbara privilegiet att höra orden: "Bra gjort, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla, jag ska göra dig till herre över mycket. Gå in i din herres glädje." (Matteus 25:21). Skrifterna ger oss viss information i detta avseende.

Bortom slöjan

Aposteln Paulus säger till oss: "Om vi har förenats med honom i likhet med [Jesu] död, skall vi också förenas med honom i likhet med hans uppståndelse." (Rom us 6:5). Vad är vår Herres "likhet" sedan hans uppståndelse? Hebreerbrevet 1:3 säger oss att Jesus är "Guds avbild", eller en exakt kopia av Gud! De som troget följer i Jesu fotspår av uppoffring och tjänande, och som genom "tålmod i att göra det goda söker ära, heder och odödlighet", kommer att göras lik sin Herre och Huvud – alla medlemmar i Guds gudomliga familj. Romarbrevet 2:7

Det finns ytterligare en aspekt när det gäller uttrycket "Guds avbild". Det är sant att vår Herre hade Faderns likhet i sitt änglalika tillstånd före sin mänskliga existens, som "*Logos*". Även när han kom till jorden som människa var han lik Gud, eftersom hans karaktär alltid var i fullständig harmoni med Faderns. Aposteln Paulus säger dock att Jesus nu har "satt sig på högra sidan av Majestätet i höjden", efter att ha varit lydig intill döden, ja, döden på korset. På grund av detta har Gud högt upphöjt honom och gett honom ett namn som är över alla namn. Jesus är nu, ännu mer fullkomligt, den osynlige Gudens "avbild" och delar den gudomliga naturen. Hebreerbrevet 1:3; Filipperbrevet 2:8,9; Kolosserbrevet 1:15

Vi läser också: "Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss, att vi ska kallas Guds söner; därför känner världen oss inte, eftersom den inte kände honom. Mina älskade, nu är vi Guds söner, och det har ännu inte blivit uppenbart vad vi skall bli; men vi vet att när han uppenbarar sig [grekiska: blir synlig], skall vi bli lik honom, ty vi skall se honom såsom han är. Och

var och en som har detta hopp på honom renar sig, precis som han är ren.” 1 Johannes 3:1-3

Således ser vi att vår Herre Jesus nu är i exakt Guds avbild och likhet, även om vår himmelske Fader har varit och alltid kommer att vara större än alla. (Johannes 10:29; 14:28; 1 Korintierbrevet 15:24-28). Jesus har fått denna belöning på grund av sin trogna tjänst. Han vacklade aldrig i sin underkastelse att göra sin Faders vilja, trots kostnaden. Gud har högt upphöjt honom, och han är glad att göra detsamma för de ”kallade, utvalda och trogna” medlemmarna i församlingen, Jesu brud, hans kropp. (Uppenbarelseboken 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korintierbrevet 12:12,27). Dessa kommer att uppstå i likhet med Herren Jesus. Detta är ett magnifikt löfte som vi kan och kommer att ärva, om vi är lydiga och trogna, till och med in i döden! (Uppenbarelseboken 2:10). Paulus uttryckte det så här: ”Ni har avlagt den gamle människan med hennes gärningar och klätt er i den nye människan, som förnyas i kunskap efter bilden av honom som skapade henne.” ”Liksom vi har burit den jordiska [Adams] avbild, så skall vi också bära den himmelska [Guds avbild].” Kolosserbrevet 3:9,10; 1 Korintierbrevet 15:49